

рѣше. Какъ? Да се изпусне най-удобния мигъ, сега, когато въ Царевградъ сѣ изгубили ума си и никой нѣма да помисли за далечната българска провинция? Не. Асѣнъ не можеше да търпи и съ бързи стѣпки се отправи за стаята си. Рѣцетъ му трѣпнѣха за борба.

Но другитѣ надделѣха. Да се почака още малко. Между това старата Търновска болярка съ радостни сълзи прегръщаше най-малкия си синъ.

— Боже, лудо момче! А ние помислихме, че си се удавилъ нѣкъде въ Етъра — каза Теодора, по-големата сестра. Тамара, по-малката, протегна рѣчка къмъ него, но момчето се дръпна, отправи се къмъ прозореца съ събръчано чело и остана тамъ.

Дете. Дете билъ! Той ще имъ покаже дали е дете. Безумни мисли се глѣпѣха въ главата му.

Една стара жена се отдѣли отъ жѣла, въ който се бѣ скрила при влизането на юношата и отново седна на покритата съ пѣстъръ килимъ дървена ракла.

— Нали ви казахъ, че е живъ и здравъ? — рече и безжѣбата ѣ уста страхотно се усмихна. Тамара подаде рѣжката си.

— Момче ще е, — каза врачката, като мигна нѣколко пѣти съ червенитѣ си сълзливи клепачи.

— Ако е вѣрно, ще ти дамъ две жѣлтици, — и госпожа Тамара блажено затвори очи.

— Сега гледай на мене, — каза старата болярка.

Магьосницата взе почитателно господарската дланъ. По лицето ѣ бавно се изписа удивление, после ужасъ.

— Е, какво? ... — попитаха нетърпеливо тритѣ жени.

— Отъ твоята утроба сѣ родили трима царе. И тримата ти синове ще носятъ вѣнецъ ... — Иваница извърна глава и бавно се приближи.

— И после? — рече.

Женитѣ се втрениха въ устата на врачката.

— Кълна се въ Юда самовила, че азъ не съмъ крива ...

— Не споменувай бродници и нежити, — смѣбра болярката, — е, после?